

Op bedevaart naar Lourdes

Een verslag van de groep uit Maaseik

Vanaf de beslissing om met de Limburgse diocesane bedevaart naar Lourdes te gaan, groeide de bedevaart van dag tot dag, ondersteund door de film over Bernadette en de infoavond. Een intensere voorbereiding kwam er met de zendingsviering en het verzamelen van de intenties. Wij gingen inderdaad niet alleen naar Lourdes. We namen alle intenties mee van mensen die de reis om een of andere reden niet konden meemaken. Na de zendingsviering was er al een rondje 'kennis-making' met de deelnemers en vanaf dat moment groeide de verbondenheid en vriendschap.

In de vroege morgen van 15 juli, met de slaap nog een beetje in de ogen, stonden dan ook alle deelnemers gereed voor vertrek, twee bussen vanuit het dekenaat Maaseik. Vanuit Kinrooi, Neeroeteren, Maaseik en Dilsen ging het naar Tourcoing, van waaruit we verder spoorden tot Lourdes. De zon was van de partij, want "als de engelen reizen, lacht de hemel", maar eenmaal op weg, deed ze toch wel aardig haar best. In wagon 8 begon de temperatuur flink op te lopen, zodanig zelfs dat de meesten onder ons al aardig begonnen te transpireren.

Bleek het niet aan de zon te liggen, maar wel aan een technisch mankement. Omdat het euvel niet opgelost raakte, werd onze wagon ontruimd en kwamen we verspreid te zitten over de rest van de trein, een tijdelijke scheiding. Maar ook zo raakten we op onze bestemming, onze nieuwe thuishaven voor één week.

Op dag twee begon het officiële programma van de bedevaart. De openingsprocessie vertrok aan de St. Michielspoort - die ons een heel goed beeld gaf van de grootte van de esplanade voor de basiliek - was intens, verhelderend, indrukwekkend. Ze bracht ons naar de overkant van de Gave tegenover de grot, voor een eerste gebed bij Maria. Aansluitend werd de grote familiefoto genomen. Een sterke zon bemoeilijkte het om geduldig naar het vogelke te kijken, maar ja, we moesten er iets voor over hebben. Na de middag was er de openingsviering in de Bernadettekerk, kant grot, verzorgd door ons dekenaat; een hele eer voor onze lectoren om daar te mogen lezen. Wat

later in de namiddag namen we deel aan de sacramentsprocessie, op weg met de Verrezen Heer in ons midden, om te eindigen in de ondergrondse Pius X basiliek voor een moment van aanbidding, tijdens een grootse stilte: overweldigend groots en tegelijk heel eenvoudig.

Op woensdag moesten we vroeg aantreden om een plekje te zoeken tussen de ruim 6000 aanwezigen in de internationale viering, voorgedaan door de bisschop van Carcassonne. In vele talen werd er gebeden en gezongen. Een overheerlijk gevoel, te groots om in stil en ingetogen privégebed te verzeilen. Samen één om te vieren, samen één alle volken, talen, mensen met en zonder beperking. Kan je nog een mooier beeld van Kerk-zijn hebben? In de namiddag brachten de jongeren van onze

bedevaart een evocatie “de weg van Bernadette”, het leven van Bernadette met beeld en klank, speels en jeugdig, maar ook inhoudelijk sterk met een boodschap van vastberadenheid. Het heeft ons allen geluk geschonken. In de latere namiddag mochten we op bezoek in het onthaalcentrum Saint Frai, waar de zieken van onze bedevaart gelogeed waren. Het was een verrijkende kennismaking met deze hospitaliteit die een sfeer van eenvoudig en nederig dienstbetoon ademde. Uit de enorme gedrevenheid en toewijding van alle helpers en gesprekspartners bleek hun inzet met hart en ziel voor de bedevaarders met een beperking. Een bezoek dat – in tegenstelling tot wat eerst gedacht – heel veel vertrouwen opwekte. 's Avonds werden we ondergedompeld in de spiritualiteit

aan deze viering deden we de kruisweg.

Een verheven moment en niet alleen omdat de

grote kruisweg op een berg ligt. De kruisweg samen gaan, wetende dat alle leed, alle pijn, alle droefheid zachter en milder wordt door het houvast die via Maria, God er altijd voor ons is. Het leven van Bernadette was er doorheen gegeven en ook de actualisering naar het ‘nu’ was heel duidelijk. Ook de kleine kruisweg die gemakkelijk toegankelijk is voor rolstoelgebruikers en minder mobiele mensen, werd door

van Bernadette tijdens een lezing door pater Mark Kemzeke. Een gedachte die bleef hangen: ‘de hemel begint bij jezelf’: een sterke houding van Bernadette. Die hemel begint wanneer wij onze eigen armoede durven erkennen, wanneer wij hiermee durven en kunnen leven. Armoede, niets hebben, maakt ook vrij. We moeten ons aan niets hechten, we kunnen ons vrij opstellen.

Op donderdag mochten we een verzoeningsmoment in de eucharistie beleven. Samen op weg zijn, wat het leven is, wil ook zeggen dat we op elkaars en meer nog op eigen kleine kantjes stoten. Het mooie is dat Jezus zijn bloed vergoten heeft voor ons, opdat ook wij de vreugde van de verzoening, mogen beleven, telkens weer opnieuw in elke viering in de schuldbelijdenis, maar nu eens in het sacrament van verzoening. Deugdzaam, God aanwezig te voelen in dit moment. Het gaf je de kans om je kwetsbaarheid aan de Heer toe te vertrouwen en Zijn Woord van vrede te ontvangen. Bij de Goede Vader mogen thuiskomen, Hij sluit ons terug in zijn hart. Aansluitend

heel wat van onze bedevaarders gevolgd.

Omdat we met zovelen waren, werden we zelfs opgesplitst in kleine groepjes. En we hebben ook iets bijgeleerd, deze kruisweg bestaat niet uit 14 maar uit 17 staties. Voor de vrije namiddag waren er een aantal activiteiten voorzien. Heel wat van onze mensen traden mee in de voetstappen van Bernadette. Zij bezochten de plaatsen waar Bernadette geleefd heeft: de molen, het cachot, het hospice, de parochiekerk om er maar enkele te noemen. En deze bezoeken gaven zeker ook stof tot nadenken. De vader van Bernadette was molenaar, en in die hoedanigheid deed hij ook wel eens iets voor niets, pro deo, voor de armen, maar

jaloersheid bracht hem in slecht daglicht. Een klein groepje bedevaarders legde de weg af die Bernadette zo dikwijls gedaan heeft naar Bartrès, waar zij de schapen ging hoeden om thuis een mondje uit te sparen, om dienstbaar te zijn aan haar voedstermoeder. Anderen kozen voor het toeristentreintje en het kabelspoor naar de Pic du Jer, waar je werd getrakteerd op een mooi uitzicht over Lourdes

en de bergen. Enkele mensen gingen naar Petit Lourdes, een beetje mini Europa, maar dan over Lourdes. Nog anderen genoten van de musical over het leven van Bernadette. Maar je kon het ook gewoon rustig aan doen, de tijd zelf vrij invullen en alles eens laten bezinken, om een plaats te geven aan alles wat je tot dan toe al had meegemaakt, wat winkelen of gewoon wat vertoeven op het heiligdom, een goede voorbereiding op het komende werkjaar: Gods akker zijt Gij, groeien in heiligheid. Kon je nog een betere plaats vinden? En iemand onder ons koos ervoor om het rozenkransgebed te gaan doen.

's Avonds was er de lichtprocessie waar we toch met z'n allen naar uitgekeken hebben. Hier

deden heel veel mensen aan mee, er werd gebeden in alle talen en ondanks dat je de taal niet machtig was, bad je automatisch mee! Een zeer mooie en onvergetelijke ervaring! Het was

indrukwekkend.

De kaarsjesprocessie straalt een heel aparte sfeer uit, mooi om vanaf de zijlijn te bekijken, maar meestappen is een veel intensere beleving. Allen samen het licht van het geloof uitdragen en dan gezegend en gezonden worden door niemand minder dan onze bisschop; het was een heel aparte vorm van avondwijding en gebed. Dat moet je gezien en beleefd hebben, daar word je stil van.

Op vrijdagmorgen moesten we wat vroeger uit de veren omdat we al om 8.30 uur aan de grot

verwacht werden voor de eucharistieviering. En ook hier waren we niet de enigen. Het was er de ene mis na de andere, een hele belevenis. De grot is wel de meest bevoorrechte plaats om eucharistie te vieren, de plek waar de hemel de aarde raakt, waar het goddelijke heel menselijk nabij is. Het was een sterk en indringend moment, net zoals voor Bernadette toen, dicht bij Maria. En ook hier nam Bernadette me bij de hand om mijn leven als christen in vraag te stellen. De grot, een donkere plaats diep in de rots, maar juist daar kan ook nieuw leven ontspringen. Juist daar kun je Maria ontmoeten die een licht is voor ieder van ons. Een plaats om terug bij de bron te komen. De jongsten onder ons hebben ook dit intens beleefd vanop het muurtje aan de Gave. Ze zagen passerende mensen stoppen om even een glimp op te vangen van de viering. Er was zelfs een coureur met anderhalf been die even stopte om een kruisje te maken. Wat vonden ze dat moedig van die man. Na deze viering hadden we tijd om zelf in stilte te verblijven bij de grot, een kaarsje gaan te offeren of biddend, bezinnend, genietend van de sfeer, de schoonheid van de kerken, ... Jezus' boodschap te beleven en te overwegen. In de namiddag van deze de voorlaatste dag had de zendingsviering plaats in de mooie Rozenkransbasiliek. Tijdens

deze viering mochten een aantal zieken het sacrament van de ziekenzalving ontvangen; in een kring van verbondenheid, de vraag om kracht en sterkte en het antwoord of de taal van de handoplegging en zalving. 'Moge Gods hand op u rusten' mag een stil gebed blijven, iedere dag opnieuw. En moge door dit gebaar Gods Geest moed, kracht en leven schenken voor iedere dag. Ze werden gesterkt om hun ziek zijn te dragen in moeilijke tijden. Daarom juist is het een sacrament voor de levenden. Het doet uitkijken naar God want Hij maakt alles nieuw. Zieken nabij zijn, elkaar dragen, dat is toch Jezus' boodschap ten volle. Je kon

de ontroering, de diepe dankbaarheid en de intense vreugde voelen. Aan het einde van deze viering werd "dienstbaarheid" gehuldigd. Een aantal brancardiërs kregen een ereteken opgespeld voor hun jaren dienst aan de zieken. Dankwoorden werden uitgesproken voor al het mooie dat de afgelopen dagen had kunnen gebeuren. We werden door onze bisschop gezonden om op weg te gaan met de stok in de hand, gelovend en vertrouwend dat God onze tochtgenoot is. Het Highland Cathedral van de doedelzak tenslotte zorgde voor een ontroerend moment, een echt kippenvel moment, een hemelse apotheose, de kerk op z'n mooist. De zaterdag stond in het teken van de terugreis. In alle vroegte werd nog een korte dank- en afscheidsviering gehouden in de kapel van het onthaalcentrum, om daarna onze reis met bus, trein en nogmaals bus weer aan te vatten. We keerden blij en dankbaar terug naar huis. Ondertussen was er voor elk van ons veel gebeurd. We wisten ons gedragen door zovele bekenden en vaak onbekenden. We zijn niet alleen op onze tocht.

Gedichten van

Julien Steyls

Als ik kon

Als ik kon, zou ik
aan u allen pakjes vol
goede gezondheid en
geluk willen geven

Je de nodige moed
inspreken en veel
vriendschapswarmte uit
elke haard doen stralen

Ik leerde de rijke om
met arme te delen
en deed overal vrede
heersen

Ja, als ik dat
kon, begon ik zeker
het eerst rondom
u en mij

Kerstwensen

Winterse wensen bij kerst
het hoort zo
Een hulsttakje met bessen
sieraad de rand van
een kaart

Kinderen glijden er
over een dik pak sneeuw
terwijl de winterman
hen aankijkt

